

IZ DNA

Peter Levec

Slepeča senca se je umaknila
in vstal iz kalnega sem dna.
Noge so blatne. O, naj jih umijem
v zeleni rosi dobrega resjã!

Pod zvezdami stojim — željan samote
in v krvi polje glas: Ne več navzdol!
Poljubljam naj le belo mesečino,
objema naj me čisti dih vetrov!

Šušteči veter, ki ne zna lagati,
besede svete v travi šepeta
in v srcu tanjša se, zbledava
temačna senca spodnjega sveta.

Zamira dih nižin. A ker še čutim,
je tihi stud samó — in ne bolest!
Poklékniti sem moral v cestno blato,
da znova vidim luč visokih zvezd.

DANI SE

Peter Levec

Dani se. Črni démon mrak
se iz dolin srca umika.
Očem se znova vrača vid,
zeleno trava se svetlika
in v temne prsi sije svit,
ki je čez pol neba razlit
kot tih smehljaj Adonisa.

Zbudile v meni so se ptice,
ki luč jim kletko je odprla.
Vzlete — in pesem biserna
zveni iz temnega jim grla.